

Orgullosament romans, orgullosament notaris!

Director:

Javier Serrano Copete (Notari)

Subdirector:

Pablo Vázquez Moral (Notari)

Consell de redacció:

Hans Alexander Braunschweig Leotte

Benito Torrecillas Baena

Rocío Lázaro Velo

Pablo Soriano Calabuig

Raquel Castro Fornieles

Alfonso Romero Carrillo de Mendoza

Víctor Javier Asensio Borrellas

Pedro Rincón de Gregorio

Marta Fuentes Blanco

Coordinació:

Sandra Purroy Corbella (Col·legi Notarial
de Catalunya)

Consell editorial:

Esther Arroyo Amayuelas (U. de Barcelona)

Joan Egea Fernández (U. Pompeu Fabra)

Antoni Vaquer Aloy (U. de Lleida)

Ignacio Farrando Miguel (U. Pompeu Fabra)

Andrés Domínguez Luelmo (U. de Valladolid)

José Luis Linares Pineda (U. de Girona)

Cristina González Beilfuss (U. de Barcelona)

Judith Solé Resina (U. Autònoma de Barcelona)

Rafael Verdera Server (U. de València)

Jaume Tarabal Bosch (U. de Barcelona)

Sergio Nasarre Aznar (U. Rovira i Virgili)

Mónica Vilasau Solana (U. Oberta de Catalunya)

Sonia Ramos González (U. Pompeu Fabra)

Ramón García-Torrent Carballo (Notari)

Ràul González Fuentes (Notari)

Silvia Martínez Carnicero (Notària)

Vincenzo Barba (U. Roma "La Sapienza")

Remy Cabrillac (U. de Montpeller)

Beate Gsell (U. Ludwig Maximilian de Munic)

Francesca Benatti (U. Cattolica del Sacre Cuore
di Milà)

Carmen Domínguez Hidalgo (U. Catòlica de Xile)

Disseny, Preimpressió i Impressió

per Tirant lo Blanch

ISSN: 0210-427X

D.L.: M-15124-2012

NIPO (Paper): 051180400

NIPO (PDF): 051180416

Tots els drets reservats.

Les opinions abocades pels nostres col·laboradors en aquestes pàgines són de la seva exclusiva responsabilitat i no coincideixen necessàriament amb la línia editorial de LA NOTARIA

© 2022 Col·legi Notarial de Catalunya
Notariat 4 - 08001 Barcelona

Edició en línia disponible a:

www.colegionotarial.org

<https://revistanotaria.com>

lanotaria@catalunya.notariado.org

Aquesta obra compta amb Llicència Creative Commons via: CC BY-NC-ND 4.0

Davant de la marejada contemporània en l'àmbit polític i econòmic, juntament amb la subjectivitat natural i insalvable inherent a tot allò que és humà, sempre ha de prevaler el dret. Sigui com a control de biaixos o com a representació de l'objectivitat, i de la seguretat jurídica, que s'ha de buscar en l'actuació de qualsevol operador, especialment del notari, el Dret sempre és irrenunciable, i la nostra tradició jurídica, necessàriament, sempre reivindicable.

Sense perjudici que sempre sigui discutible l'admissibilitat, o no, d'algun «*legal transplant*», en terminologia de Watson, com ara el *trust*, el nostre sistema, en tot moment, s'ha de reafirmar com a romanista i garantista, i defugir de la matusseria jurídica que, no en poques ocasions, representa el *Common Law* davant del nostre, necessàriament orgullós, sistema de Dret europeu continental.

El mestre Joan Miquel va afirmar (completant el que abans ja digués Wolfgang Kunkel, el seu mentor) que el dret romà té diferents funcions i en va destacar, entre d'altres: en primer lloc, ajudar a comprendre que el dret és un producte històric; en segon lloc, ser la base dels ordenaments jurídics de l'Europa continental; en tercer lloc, ser el punt de partida per a l'estudi del dret comparat; en quart lloc, ser la base de la terminologia jurídica; en cinquè lloc, servir d'ensinistrament per al jurista modern en la tècnica de resolució del cas concret; en sisè lloc, ser un model inigualable en la tècnica del raonament jurídic; i últim lloc, ser una bona escola per a l'aprenentatge de l'exegesi dels textos.

Els plans d'estudi, no només per l'anomenat «mètode de Bolonya», sinó, molt especialment, per la dinàmica, per moments excessiva, de voler convertir la universitat en una escola de negocis i l'alumne, no en poca manera, ja sigui en un usuari o en un client i no en un alumne universitari (amb una forta formació teòrica per afrontar, posteriorment, la rica casuística mundana), sembla que volen arraconar el dret romà com a assignatura fonamental i imposar tendències modernes que atempten contra la formació primordial del jurista.

En els temps actuals, una mena de «complex davant d'allò que és clàssic», no necessàriament només respecte del que és grecoromà, afecta bona part de la ciutadania europea, davant de l'evident pèrdua de poder global europeu i l'auge, irrefrenable, de la Xina, l'Índia i altres països emergents (a més del domini nord-americà «consolidat» i l'ombra russa). Els notaris, garants de la forma i el contingut, hem de ressaltar l'excel·lent sistema de seguretat jurídica preventiva espanyol basat en forts fonaments romans (i modernitzat als temps actuals amb l'admissió, en casos taxats i especials, de l'autorització per videotrucada i la digitalització del nostre protocol) i criticar els excessos d'informalitat del món anglosaxó (*Common Law*), no en poques ocasions, que assoleixen un significat nou en el món virtual.

La superació de la bretxa generacional ha produït que l'anomenat «patrimoni digital» entri a les herències i que la necessitat de regular i entendre el testament digital (que no s'ha de confondre amb el «testament electrònic», i que a Catalunya

hem estat pioners, dins d'Espanya, a l'hora de regular-lo) sigui una prioritat. Les grans corporacions a les xarxes socials, majoritàriament procedents dels Estats Units, estan en continu xoc amb el garantisme europeu, confonent figures com el contracte i el contracte de llegat o manifestant clàusules contractuals, d'altra banda abusives no en poques ocasions, en allò que és netament contingut successori. És evident que el notariat espanyol ha de continuar evolucionant en l'atenció d'aquest fenomen (creant, se m'acut, una aplicació per a l'emmagatzematge de contrasenyes de xarxes socials, aplicacions i, fins i tot, de criptomonedes al Portal Notarial del Ciutadà, per exemple), però no menys cert és que, sense cap dubte, la regulació d'un fenomen successori haurà de ser conforme als nostres propis principis successoris d'origen romà aplicats a la nova realitat tecnològica i virtual.

El desè aniversari, durant l'any passat, en l'aplicació del Reglament (UE) 650/2012 de successions és un motiu per celebrar l'èxit legislatiu europeu i la bona tècnica comunitària en la consecució d'èxits jurídics comuns. Si bé és cert que continuen sent candents les discussions entorn del nostre propi sistema interregional i la interpretació del Reglament (que de vegades fa discutible, per a un sector doctrinal, l'aplicació del dret català com a dret aplicable al lloc de residència), la implantació de l'instrument comunitari i l'ús, cada vegada més generalitzat, del certificat successori europeu a les nostres notaries demostren que a Europa no sempre ens surt malament generar normativa i que, a vegades, continuem sent dignes hereus dels antics romans.

Per acabar, un reconeixement i ànims per a tots aquells que estan bregant amb les oposicions en aquest curs d'exàmens. Si bé la freqüència —tant de bo— aviat sigui inferior als dos anys, no hi ha dubte que el nostre sistema d'accés al càrrec es configura com un brindis a l'excelsitud de l'esforç en un món, postmodern i líquid, on aquest és cada cop més espuri i mancat. Segons van recollir autors com el jesuïta Matteo Ricci, les oposicions, en una forma força similar a les avui existents, ja van existir a la Xina dels mandarins i es van instaurar al nostre país per promoure la neutralitat i l'exigència en la formació d'un cos d'elit com el nostre. No oblidem, doncs, càrrec ni tampoc ofici, ja que com va recollir el nostre clàssic Francesc Eiximenis en el seu *Regiment de la cosa pública*: «*són pochos los hòmens a qui hom puxa dar fe, e per consegüent a pochos deu ésser comanat aytal offici (...) offici d'escrivà és offici de honor*». Avui, com sempre, sentim-nos orgullosament romans, sentim-nos orgullosament notaris! ■

Javier Serrano Copete
*Director de La Notaria
Notari de Barcelona*

¿Quién da MÁS(C)?

Métodos **A**decuados de **S**olución de **C**ontroversias:

Ahorra dinero, tiempo y preocupaciones

Quando ganamos todos